

Mediji in informacije

Sodišče Evropske unije
SPOROČILO ZA MEDIJE ŠT. 75/14

V Luxembourggu, 20. maja 2014

Sklepni predlogi generalnega pravobranilca v zadevi C-202/13
Sean Ambrose McCarthy in drugi proti Secretary of State for the Home
Department

Po mnenju generalnega pravobranilca Macieja Szpunara država članica ne more pogojevati pravice do vstopa državljanu tretje države s predhodno pridobitvijo vize, če je ta državljan že imetnik „dovoljenje za prebivanje družinskega člana državljanu Unije“, ki ga je izdala druga država članica

Če bi se državi članici dovolilo, da izvaja tak splošni preventivni ukrep, bi bilo to enako, kot če bi se ji dovolilo, da obide pravico do prostega gibanja in bi bilo v nasprotju z načelom vzajemnega priznavanja

Direktiva¹ Unije določa, da so državljani tretjih držav, ki so družinski člani državljanu Unije in imajo veljavno dovoljenje za prebivanje, izvzeti iz zahteve po vstopnemu vizumu. Vendar lahko države članice sprejmejo potrebne ukrepe za zavrnitev, prenehanje ali preklic katere koli pravice, dodeljene s to direktivo, v primeru zlorabe pravic ali prevare, kot so navidezne sklenitve zakonske zveze. Vsak takšen ukrep mora biti sorazmeren in morajo zanj veljati predpisana postopkovna jamstva.

Sean Ambrose McCarthy ima dvojno državljanstvo, britansko in irsko. Poročen je s kolumbijsko državljanjo, s katero imata hčerko. Člani družine od leta 2010 živi v Španiji, kjer imajo hišo. Zakonca McCarthy imata hišo tudi v Združenem kraljestvu, kamor redno potujeta. Helena Patricia McCarthy Rodriguez je imetnica „dovoljenja za prebivanje družinskega člana državljanu Unije“ (dovoljenje za prebivanje), ki so ga izdali španski organi. V skladu z britanskimi določbami na področju priseljevanja morajo imetniki takega dovoljenja, da lahko potujejo v Združeno kraljestvo, zaprositi za dovoljenje za vstop (dovoljenje za vstop družinskega člana državljanu EGP), ki velja šest mesecev. To dovoljenje za vstop se lahko podaljša tako, da se imetnik osebno zgloši na diplomatskem predstavništvu Združenega kraljestva v tujini in izpolni obrazec, ki vsebuje vprašanja o njegovih sredstvih in poklicnem položaju.

Ker so člani družine McCarthy menili, da te nacionalne določbe posegajo v njihove pravice do svobode gibanja, so leta 2012 vložili tožbo pri High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Združeno kraljestvo). To sodišče Sodišče sprašuje, ali se ob upoštevanju Direktive in Protokola št. 20² od državljanov tretjih držav za vstop na britansko ozemlje lahko na splošno zahteva, da pridobijo vizum, čeprav že imajo dovoljenje za prebivanje.

Generalni pravobranilec Maciej Szpunar je v sklepnih predlogih, ki jih je predstavil danes, na prvem mestu proučil, da ali se Direktiva uporablja za položaj družine McCarthy. v zvezi s tem predlaga, da se direktivo razlaga široko. Meni, da bi se Direktiva morala uporabljati za primer, v katerem gre državljan Unije, potem ko uresničil pravico do prostega gibanja in je dejansko prebival v drugi državi članici, skupaj s člani svoje družine, ki so državljani tretje države, v državo članico, katere državljanstvo ima. Taka razlaga se mu zdi upravičena ne le ob upoštevanju vloge

¹ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2004/38/ES z dne 29. aprila 2004 o pravici državljanov Unije in njihovih družinskih članov do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic, ki spreminja Uredbo (EGS) št. 1612/68 in razveljavlja Direktive 64/221/EGS, 68/360/EGS, 72/194/EGS, 73/148/EGS, 75/34/EGS, 75/35/EGS, 90/364/EGS, 90/365/EGS in 93/96/EEC (UL L 158, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 5, str. 46).

² Protokol o uporabi nekaterih vidikov člena 26 Pogodbe o delovanju Evropske unije za Združeno kraljestvo in Irsko.

državljanstva Unije v obstoječem stanju prava Unije, ampak tudi ob upoštevanju ustrezne sodne prakse Sodišča³.

Če Sodišče ne bi sledilo njegovemu prvemu predlogu, generalni pravobranilec predlaga, da se Direktiva 2004/38 uporabi vsaj za državljane Unije in njihove družinske člane, državljane tretje države, ki dejansko uresničujejo pravico do prostega gibanja, tako da prebivajo v drugi državi članici in sočasno za krajša obdobja potujejo v državo, katere državljanstvo imajo zadevni državljani Unije. Ta drugi predlog se nanaša le na pravico do vstopa in kratkotrajnega bivanja.

Generalni pravobranilec je na drugem mestu proučil, ali in pod kakšnimi pogoji Direktiva državi članici omogoča, da zaradi soočanja s „sistemsko zlorabo pravic“ pri izdajanju dovoljenj za prebivanje zahteva predhodno izdajo vstopnega vizuma, če taka splošna in preventivna obveznost ne temelji na tem, da je bila prej ugotovljena konkretna zloraba pravice.

M. Szpunar v zvezi s tem ugotavlja, da bi splošen ukrep, kot je ta, ki ga je uvedlo Združeno kraljestvo, postopkovnim jamstvom iz Direktive odvzel smisel. Meni, da sistematično odrekanje pravic, podeljenih z Direktivo, ne nacionalnemu sodišču ne Sodišču ne omogoča, da bi preverili, ali so bili pogoji, zaradi katerih organi Združenega kraljestva te pravice družini McCarthy niso priznali, dejansko izpolnjeni.

Generalni pravobranilec meni, da dokazov, ki jih je predložilo Združeno kraljestvo, ni mogoče šteti za konkretne dokaze, ki se nanašajo na individualno ravnanje družine McCharty. V zvezi s tem poudarja, da ravnanje te družine ne pomeni zlorabe pravice v smislu prava Unije. Poudarja tudi, da splošna domneva goljufije ne more zadoščati za utemeljitev ukrepa, ki omejuje cilje PDEU. Zlorabe načeloma presojuje nacionalna sodišča, vendar njihova ocena v nobenem primeru ne sme ogroziti enotnosti in učinkovitosti prava Unije.

Generalni pravobranilec v zvezi z britanskim dovoljenjem za vstop družinskega člana meni, da je enakovredno vizumski obveznosti, ki pa ni le v nasprotju z Direktivo, ampak tudi z njenimi cilji in sistemom. Če državljan tretje države, ki je družinski član državljana Unije, izpolnjuje pogoje za pravico do prostega gibanja v skladu s pravom Unije, morajo zato države članice temu ustrezno dovoljenje za bivanje sprejeti.

Če bi državi članici dovolili, da ne upošteva dovoljenja za prebivanje, ki ga je izdala druga država članica, bi bilo to po mnenju M. Szpunarja v nasprotju z načelom vzajemnega priznavanja. Upravni in sodni organi države članice morajo namreč upoštevati potrdila in podobne listine o osebnem statusu, ki jih izdajajo pristojni organi drugih držav članic, razen če njihove pravilnosti ne ogrozijo resno konkretni dokazi, ki se nanašajo na posamezni zadevni primer. Poleg tega, če bi sprejeli, da Združeno kraljestvo izvaja splošne ukrepe, bi bilo enako, kot če bi tej državi članici dovolili, da obide pravico do prostega gibanja, kar bi povzročilo, da bi take ukrepe lahko sprejele še druge države članice in enostransko nehale uporabljati Direktivo.

M. Szpunar na podlagi tega meni, da Direktiva državi članici ne omogoča, da sprejme tak splošni ukrep, kot je obravnavani (torej ukrep, s katerim se družinskim članom državljana Unije, ki imajo veljavno dovoljenje za prebivanje, ki ga je izdala druga država članica, zavrne izvzetje iz vizumske obveznosti), če je ta ukrep preventiven in ne temelji na tem, da je bila prej ugotovljena konkretna zloraba pravice.

Nazadnje, v zvezi s Protokolom št. 20 generalni pravobranilec ugotavlja, da njegov namen ni priznati posebne privilegije Združenemu kraljestvu, temveč, da je bil sprejet zaradi upoštevanja želje te države članice, da na eni strani ohrani kontrole na meji z večino držav članic in na drugi „skupno potovalno območje“, ki ga ima z Irsko. Mejne kontrole vključujejo preverjanje, ali imajo zadevne osebe pravico do vstopa na ozemlje Združenega kraljestva. Vendar pa to preverjanje Združenemu kraljestvu ne dovoljuje, da državljanom Unije in njihovim družinskim članom, ki imajo

³ Zlasti sodbi Sodišča z dne 11. decembra 2007, *Eind* (C-291/05), in z dne 12. marca 2014, *O. in B.* (C-456/12, glej [SM št. 32/14](#)).

dovoljenje za prebivanje, enostransko zavrne vstop, tako da na splošno od njih zahteva, da pridobijo dodaten dokument, ki se ne zahteva s pravom Unije, in ga predložijo na njeni meji.

OBVESTILO: Sklepni predlogi generalnega pravobranilca za Sodišče niso zavezujoči. Naloga generalnih pravobranilcev je, da Sodišču popolnoma neodvisno predlagajo pravno rešitev zadeve, ki jo obravnavajo. Sodniki Sodišča zdaj začenjajo posvetovanje o zadevi. Sodba bo razglašena pozneje.

OBVESTILO: S predlogom za sprejetje predhodne odločbe lahko sodišča držav članic v zvezi s sporom, o katerem odločajo, Sodišču predložijo vprašanja o razlagi prava Unije ali veljavnosti aktov Unije. Sodišče ne odloči o nacionalnem sporu. Zadevo reši nacionalno sodišče v skladu z odločbo Sodišča. Ta odločba je enako zavezujoča za druga nacionalna sodišča, ki obravnavajo podoben problem

Neuradni dokument za medije, ki ne zavezuje Sodišča.

[Celotno besedilo](#) sklepa je objavljeno na spletni strani CURIA na dan predstavitve.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

Posnetki predstavitve sklepnih predlogov so na voljo na "[Europe by Satellite](#)" ☎ (+32) 2 2964106